

Beszámoló-Lettország

A tanuló neve: **Bója Máté**

A tanuló osztályának megnevezése: **11.GH**

Az Erasmus+ programban megjelölt célország: **Lettország**

Az Erasmus+ programban megjelölt város: **Riga**

Munkahely neve: **Radisson Blu Elizabete Hotel**

Munkahely címe: 73 Elizabetes street, Riga, LV-1050, Latvia

Munkahely telefonszáma: +371 6778 5555

Munkahelyen kapcsolattartó személy neve: Gatis Švarcs

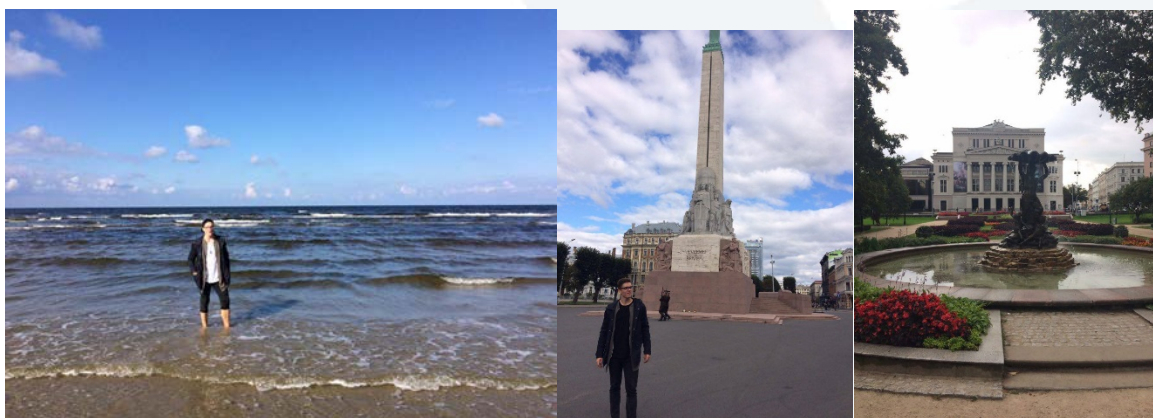
2016. szeptember 19-én indultam útra másodmagammal, osztálytársammal és barátommal, Butyka Dániellel. Az utunk először Varsóba vezetett, ahonnan továbbindultunk a célországba, Lettországba. Már amikor megérkeztünk a repülőtérre, akkor éreztük az ország hidegebb klímáját. Elénk kisbusszal jöttek, amibe bepakolhattunk és elvittek minket a szálláshelyre, ami egy kollégium volt. Itt a helyi diákokkal egy épületben szállásoltak el minket. A fogadóhely nem változott az 5 hónap során. A szállás durván negyed órányira volt a városközponttól, és egybe volt kötve az iskolával. A harmadik emeleten kaptunk helyet, ahol én egy tágas 4 ágyas szobát kaptam. A fürdőszobát közösen használtuk ketten. Az emeleten található volt még egy konyha, amelyet habár régiesnek és elég gyér felszereltségűnek találtuk, de sokszor a hasznunkra vált. Az első hónapban lett nyelvórákra játunk, ami 2-3 órás elfoglaltságot jelentett, közte szünetekkel. Gyakorlatunk abban merült ki, hogy főztünk és sütöttünk az iskola tankonyháin, melyet mindannyian nagyon élveztünk és örömmel fogyasztottuk el munkánk gyümölcsét. Ebben a hónapban még számos kirándulást szerveztek. Az első ilyen

kiruccanásunk során kajakozni mentünk a helyi folyón a Daugaván, ami egy sütögetéssel egybekötött

túra volt.

A visszautunk már sötétben történt, így lámpákkal szereltük fel a kajakokat, ami tovább emelte a hangulatot a hazautunk során. A következő idegenvezetésen Riga városát mutatták be és számos gyönyörű épületet látogattunk meg, amelyek vagy történelmi, vagy jelenkori jelentőséggel bírnak. A tengerpartot, Jurmalát is meglátogattak, szemünk elé csodálatos kilométernyi hosszú homokos part tárult. Az időjárás és a víz hőfoka nem tette lehetővé, hogy megmártózzunk a Balti-tengerben, de számos fotót készíthettünk. Visszafele egy kilátóba mentünk fel, ahonnan jobban ráláttunk a helyszínre és a látvány elképesztő volt. Az ezt követő napokban egy múzeumba is ellátogattunk, amit legjobban a Skanzenhez tudnék hasonlítani, ahol a régi kor hétköznapijait tekinthettük meg.

A legközelebbi utunk során sárkányhajózhattunk a Daugaván, valamint egy lettországi nemzeti parkban is kedvünkre sétálhattunk és nézhettünk körbe tárlatvezetés kíséretében. Ugyanekkor a délutáni órákban még egy különös babamúzeumba is betekintést nyerhettünk, ahol még a régi kor öltözékeit is magunkra ölthettük. A túránkat pedig egy templom megnézésével zártuk, amely egy hatalmas épület volt, melyben két helyen is lebonyolítható istentisztelet. A falat festmények és aranydíszek borították. A lett csokoládé múzeumba is ellátogattunk, ahol a tárlatvezetés mellett elkészíthettük saját csokoládénkat is. A következő helyszín egy bobbálya volt egy szabadidőparkban,

amit libegőzéssel kötöttünk egybe. Ezután egy orosz atombunkert fedeztünk fel az idegenvezetőnkkel együtt. Néhány nappal később jöhetett az igazi szórakozás, ugyanis bowlingozni vittek minket. Az egyik program, amit én személy szerint a legjobban élveztem a síelés volt, ugyanis mikor oda mentünk, alig tudtam megállni a léceken, de mire végeztünk már a rendes pályán jöhettem a többiekkel. Ugyanekkor softbobozni is voltunk, ahol óriási sebességgel hajtottunk végig a pályán, valamit egy másik magyar csoporttal is találkoztunk, ami nagyon jól esett nekünk, hogy végre ismerős hangokat is hallhattunk. Az utolsó programunk pedig egy úgymond szabaduló szoba volt, ahol egy rejtélyre kellett fényt derítenünk, ami végül kisebb segítséggel, de sikerült.

A rigai programban rajtunk kívül ketten érkeztek Svédországból egy fiú és egy lány, valamint egy Belga lány érkezett.

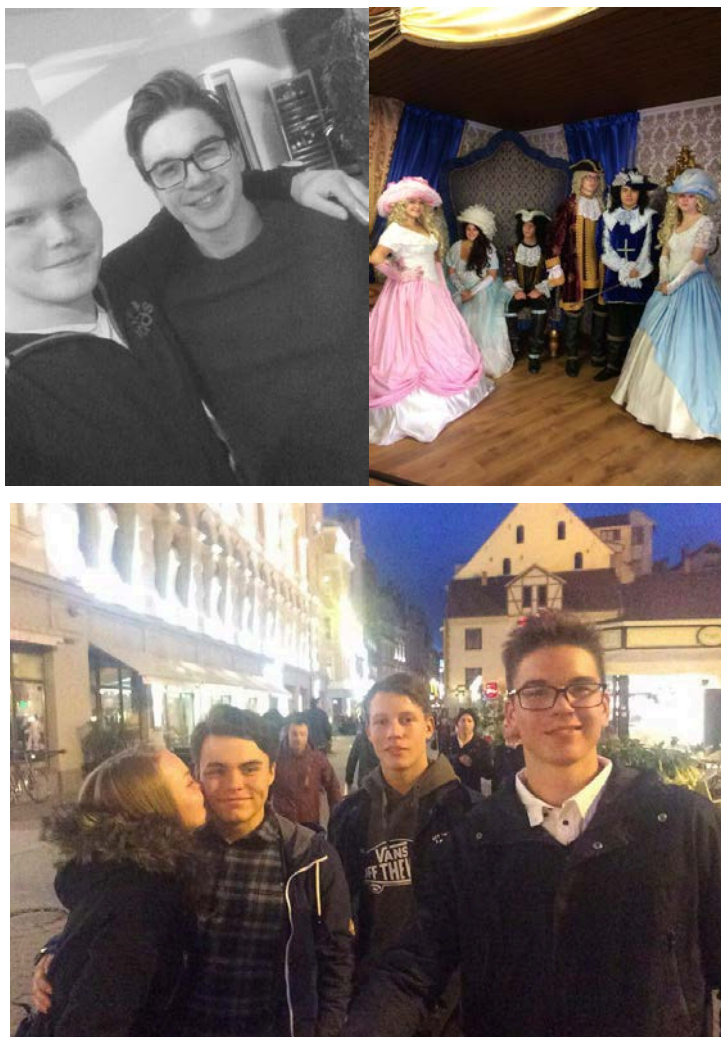
Az első hónap jól telt nekünk, de arra számítottunk, hogy egy kicsivel több lesz majd a gyakorlat, ugyanis itt nem tanultunk a nyelven kívül semmit, ami a felszolgáláshoz tartozik. A kirándulások jól meg voltak szervezve és mindig izgalmasak voltak. A lett kultúráról is sokat megtudhattunk és a többiekkel való összerázódásban is segített.

Az ismerkedés és tanulás után jöhetett az igazi munka. A szakmai gyakorlat idejére egy belvárosi hotelbe rendeltek ki, a RADISSON Blu Elizabete Hotelbe. Az első napon találkozóm volt egy HR-es asszisztenssel, aki ismertette velem a házirendet, kaptam egy kitűzőt és egy mágneskártyát, amivel a hotelben tudtam az ajtókat és lifteket használni. Az első napon, az egyik étteremvezető kísért végig a szállodán és mondott el mindent, amit tudnom kellett. A személyzet többi tagja is nagyon rendes volt velem az elejétől fogva, segítettek, amiben tudtak, mindig eligazítottak, ha nem tudtam mit tegyek. A feladataim főként a reggeliztetésben merültek ki. Először inkább a belső részben dolgoztam: poharakat, csészéket és evőeszközöket töröltem el. Az idő múlásával egyre többet tanultam és már az étteremben szedtem a tányérokat a svédasztalos reggeli során. A feladataim között volt még az asztalok letakarítása és visszaterítése, valamint a büfé tisztán tartása, beleértve az italpultot is. Vissza kellett tölteni a fogyó üdítőket, vizeket és ide tartozott még a kávégép rendben tartása is. Többször bízták rám a reggeli vendégek adminisztrálását is. Sokszor fordultam meg a bárban is, de a reggelinél nem ez jelentette a forgalmat, így ebben nem nagyon kérték a segítségemet. Sokszor előfordult az is, hogy jégkorongcsapatok jöttek hozzánk ebédre, így az ő felszolgálásukban is részt vettem. A kedvencem a szobaszervíz volt, amire ugyan csak ritkán került sor, mindig élveztem összerakni a rendelést és felvinni a vendégnek. Pár alkalommal sor került konferenciatermek berendezésére is, de ilyenben csak nagyobb csoportok esetén kérték a segítségemet.

Heti 5 alkalommal dolgoztam 07:00 és 15:00 óra között. Mindig volt minimum két szabadnapom, néha több is, ami általában a hétvégéket érintette. Amikor dolgoztam, akkor az ebédet a munkahelyen kaptam, amikor meg nem a munkahelyen voltam, akkor a kollégium éttermében kedvemre választhattam az ételek, italok, saláták és desszertek közül, amikor csak akartunk, az étkező nyitvatartása idején. A legnagyobb nehézség a korán kelés mellett az volt, hogy a kollégiumba a felettünk lakoktól gyakran nem tudtunk aludni, valamint az internet kapcsolathoz is sokszor nehezen, vagy egyáltalán nem lehetett hozzáférni. A szabadnapokat legtöbbször barátommal töltöttük. Amikor ugyanis nem ütközött a beosztásunk az edzőtermet kerestük fel, a legtöbb alkalommal itt leltük szórakozásunkat. Ezen kívül sokszor mentünk be a városba körülnézni, vásárolni. Karácsony idején a helyi karácsonyi vásárt látogattuk meg, szilveszterkor a tűzijátékon és az azt követő ünnepségen voltunk jelen.

Kint tartózkodásom alatt számos új baráttra tettem szert. Sokakkal, még a mai napig tartom a kapcsolatot. Legtöbbjük lettországi, ám jó kapcsolatot alakítottunk ki a többi programban résztvevővel, főleg a svéd sráccal, aki sokszor csatlakozott hozzánk az edzőterembe járás során.

Véleményem szerint a program nagyon jól meg volt szervezve, néhány javaslatom lenne csak, arra az esetre, hogy megkönnyítsék a diákok dolgát. Az internet hozzáférést mindenhol biztosítsák, gondoskodjanak a diákok étkeztetéséről az ünnepek alatt is. Mindent összevetve végül nagyon büszkének és szerencsésnek vallhatom magam, hogy részt vehettem ebben a programban. Rengeteget tanultam mind a felkészítés mind a szakmai gyakorlat során, ami olyan nyelvi és munkatapasztalati fejlődést biztosított számomra, amit soha senki el nem vehet tőlem.